ଭୃରିକ୍ଷ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ବ୍ରହ୍ମ ଯଜ୍ଞ

୧୪୦୬ ସାଲ, ମେଷ ଦିଗ୍ୟନଠାରୁ ମେଷ ଦି୧୦ନ, ଶୁକ୍ରବାର

ସ୍ଥାନ : ମେହେନ୍ଦିପୁର (ଭରତପୁର), କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଶ୍ରୀପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣାରବିନ୍ଦରେ ଯିଏ ଥରେ ନିଜକୁ ସର୍ବତୋଭାବେ ସମର୍ପଣ କରି ଦିଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ । ତାହାର ଜନ୍ମ ସାର୍ଥକ ହୁଏ । ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ, ସିଦ୍ଧି, ବୈଭବ ତାହାର ବଶ୍ୟତା ସ୍ୱୀକାର କରେ । ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁନି, ଋଷି, ଯୋଗୀ, ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ସାଧକଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ନିତ୍ୟ ଲାବଣ୍ୟଠାଣିର ସ୍ଥୂଳ/ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପ ଦର୍ଶନ କରି ସେହି ପରମପଦରେ ଚିର ଆଶ୍ରୟ ଲାଭ କରିବେ । ମାତ୍ର କେତେଜଣ ଏହି ଚରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ? ଯୁଗ ପରେ ଯୁଗ, ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ । ତଥାପି ସେ ଭକ୍ତମନଚୋର, ଛଳିଆଙ୍କ ଖେଳର ସମାପ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ସ୍ନେହ କରନ୍ତି, ନିଜ କୋଳକୁ ନେବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକଟ କରନ୍ତି, ତାହାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୋହମାୟା ବନ୍ଧନରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରାଇବାକୁ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି । ଭକ୍ତର ଆକୁଳତା, ନିଷ୍ଠା, ପ୍ରେମର ପରୀକ୍ଷା ନିଅନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତି ଜନ୍ମ, ପ୍ରତି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଭକ୍ତ ସଫଳ ହୋଇ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ନିଜେ ଖଣ୍ଡ, ବିଖଣ୍ଡିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତର ଭକ୍ତି ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ କ'ଣ ଦେବେ ତାହା ସ୍ଥିର କରି ନ ପାରି ଶେଷରେ ତା ନିକଟରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଓ ଭକ୍ତକୁ ଚିହ୍ନ ବା ସଂକେତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ତାହାର ଭାରକୁ ନିଜ ଶରୀରରେ ବହନ କରନ୍ତି । ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ଅପଲକ ନୟନରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ, ତା'ର ପ୍ରଭୁ କେତେ କରୁଣାମୟ, ଭକ୍ତ ପାଇଁ ସେ କେତେ ନ୍ୟୁନ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ସେହିପରି ଏକ ଭକ୍ତ ଶିରୋମଣିଙ୍କ ଜୀବନ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ସ୍ମାରକ ହେଉଛି ଆଜିର ଉତ୍ସବ ''ଭୃରିକ୍ଷ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ବ୍ରହ୍ମଯଜ୍ଞ'' ଏବଂ ସେହି ଦେବୋପମ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷିଙ୍କର ଜୀବନୀ ହେଉଛି ଉକ୍ତ ସ୍ମରଣିକାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ।

ସତ୍ୟଯୁଗ ନିର୍ମାଣର ପୂର୍ବାବସ୍ଥାରେ ଯୁଗ ନିର୍ମାଣ ଓ ଯୁଗଲୀଳା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ବିଚାରବିମର୍ଷ ଚାଲିଥାଏ । ଉକ୍ତ ଦେବସଭାରେ ଅମରବୃନ୍ଦଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନେକ ମୁନିଋଷିମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ଆଲୋଚନାରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରୁଥାଆନ୍ତି । ମାତ୍ର ନୀରବ ଶ୍ରୋତା ହୋଇ ଜଣେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ, ଆଜ୍ଞାବହ ଦାସ ଭାବ ନେଇ ବସି ରହିଥାନ୍ତି ଋଷି ଶ୍ରୁତିବନ୍ତ । ପ୍ରତିଯୁଗର ଅଲୌକିକ ଲୀଳା ଶ୍ରବଣ କରି ତାଙ୍କ ଦୁଇଚକ୍ଷୁରୁ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ବହି ଚାଲିଥାଏ । ମନରେ ଅସୁମାରି ଆକାଂକ୍ଷା । ହୃଦୟରେ ଅଦମ୍ୟ ପିପାସା ''ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂମିରେ ଜଗଦ୍‌ପତିଙ୍କର ଆଲୋଚିତ ମନଲୋଭା ରୂପ ଓ ଅପୂର୍ବ ଲୀଳାଦର୍ଶନ କ'ଣ ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ସଂଗଠିତ ହେବ ନାହିଁ ?'' ଆତ୍ମାଧିପତି, ପ୍ରାଣେଶ୍ୱର, ସର୍ବାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀଙ୍କୁ ବା କେଉଁ ଭାବ ଅଜଣା ? ଋଷିଙ୍କ ମନର ଭାଷାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ଏବଂ ମୃଦୁ ହସଟିଏ ଦେଇ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଲେ ''ମର୍ତ୍ତ୍ୟାଗମନ କର । ଅଭିଷ୍ଟ ନିଶ୍ଚୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।'' ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ନିଃସୃତ ହୋଇଥିବା ଅଭୟବାଣୀରେ ପୁଲକିତ ହୋଇଗଲେ । ପ୍ରତିଯୁଗରେ ଅବତରିତ ହୋଇ ଲୀଳା ଆସ୍ୱାଦନ ସହ ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତିର ଅଭିଳାଷରେ ଋଷିବର ଦେବସଭା ତ୍ୟାଗ କଲେ ।

ସତ୍ୟଯୁଗର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ଋଷି କୌଦମ୍ବରୀଙ୍କ ଔରସରୁ ଓ ସାଧ୍ୱୀ ଶୁଦ୍ଧବର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ସେତେବେଳେ ଦ୍ୱୀପର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ମଧୁସାଗର ଏବଂ କ୍ଷୀରସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କ

ଶ୍ରୀଚରଣ ଧୌତ କରି ଉନ୍ନୀତ ବକ୍ଷରେ ଉଦ୍‌ବେଳିତ ହେଉଥାଏ । ସାଗର ବକ୍ଷର ନୈସର୍ଗିକ ଶୋଭା ଏବଂ ନୀରବ ଆକାଶର ପ୍ରେମଭରା ମୌନ ଆହ୍ୱାନରେ ଋଷିକୁମାର ଆତ୍ମହରା ହୋଇ ଉଠିଲେ । ପିତାଙ୍କୁ ଘନ ଘନ ପ୍ରଶ୍ନରେ ବ୍ୟଥିତ କରି ପକାଇଲେ । ପୁତ୍ରର ଏତାଦୃଶ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଜିଜ୍ଞାସା ଦେଖି ପିତା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ବୀଜମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପୂର୍ବକ ପିତୃ ଆଶ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜସ୍ୱ ସାଧନରେ ବ୍ରତୀ ହେବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ପ୍ରକୃତିଙ୍କ ଅଲୌକିକ ଶୋଭାରେ ବିମୋହିତ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଜିଜ୍ଞାସୁ ଋଷିକୁମାର ଅବିଳମ୍ବେ ପିତ୍ରାଳୟ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜର ତପୋଭୂମି ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରିଗଲେ । ଘଞ୍ଚ ଅରଣ୍ୟ ପରିବେଷ୍ଟିତ ''ଉଦକାନ୍ତ'' ନାମକ ଏକ ପବିତ୍ର ଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚି ସେହିଠାରେ ତାଙ୍କର ତପ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆଶୀର୍ବାଦର ପ୍ରଭାବରେ ମାତ୍ର ୭ (ସାତ) ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରି ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ । ସେହି ସିଦ୍ଧି ବଳରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରି ସତ୍ୟଯୁଗର ସମସ୍ତ ଲୀଳା ଆସ୍ୱାଦନ କଲେ । ଯୁଗଶେଷରେ ଶରୀର ରକ୍ଷା କରି ତ୍ରେତୟା ଲୀଳା ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ । ଋଷିପ୍ରବର ଜମ୍ବୁ ଦ୍ୱୀପ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉଦକାନ୍ତ ନାମକ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ଆଶ୍ରମ ଓ ଆସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିଥିଲେ ସେହି ସ୍ଥାନଟି ବର୍ତ୍ତମାନର ମେହେନ୍ଦିପୁର (ଭରତପୁର) ।

ତ୍ରେତୟାଯୁଗର ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୁରୁଷ ରଘୁବୀର ଶ୍ରୀରାମ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାଗମନ ପରେ ତାଙ୍କର ବାଲ୍ୟଲୀଳା ସଂଗଠନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଆଲୋଚ୍ୟ ଋଷିବର ହୃଦକନ୍ତ ନାମ ଧରି ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ଜନ୍ମ ହେବାର ମାତ୍ର ୩ ମାସ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ପରେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ନବଦୁର୍ବାଦଳଶ୍ୟାମ ଶରୀର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ କଲେ । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରଭାବରୁ ତ୍ରେତୟା ଅବତାର ବୀଜମନ୍ତ୍ର ସ୍ୱତଃ ସ୍ୱପ୍ନରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଅପେକ୍ଷା କରି ତପ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଜନକ ନନ୍ଦିନୀ ମା' ସୀତା ଓ ଭ୍ରାତା ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ସହ ବନବାସ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଭାବଗ୍ରାହୀ ଦେବସଭାରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ବଚନ ରକ୍ଷା କରି ହୃଦକନ୍ତଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆଶ୍ରମରେ ବିଜେ ହୋଇ ସଦାପ୍ରିୟ ଭକ୍ତଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କଠାରୁ ସେବା ଗ୍ରହଣ କରି ସେଠାରେ ଦୁଇଦିନ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ଏହି ପବିତ୍ରପୀଠର ନାମ ମନ୍ତ୍ୱଭଜ ଥିଲା । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନଲୋଭା ରୂପ ସମ୍ଭାରରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ଅନେକ ଋଷି ରାହାସ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାପରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ବଚନ ପାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଥିଲେ ଏହି ପ୍ରେମିକ ଋଷି ହୃଦକନ୍ତ । ସେ ଅଳି କରିଥିଲେ, ''ଦ୍ୱାପରରେ ପ୍ରଭୁ ରାଜାଧିରାଜ ଆସନରେ ଅଭିଷିକ୍ତ ହେବାପରେ ତାଙ୍କ ରାଜସଭାରେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିବେ ।'' ପ୍ରଭୁପରମେଶ ଅଳି ଗ୍ରହଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେହି ଯୁଗର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ତ୍ତିପରେ ଋଷିବର ଦେହତ୍ୟାଗ କରି ତାଙ୍କରି ଆଶ୍ରମରେ ସମାଧି ଗ୍ରହଣ କଲେ ।

ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ପରମକାରୁଣିକ ପରମେଶ୍ୱର ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ଋଷିବର ଦ୍ୱାରକା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଉଜ୍ଜୟିନୀବଟରେ କୈବନାଦ ନାମ ଗ୍ରହଣ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକା ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧନସ୍ତରରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ । ମଥୁରା ଓ ଗୋପଲୀଳା ସମାପ୍ତ କରି ଲୀଳାନାୟକ ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱାରକା ସ୍ଥାପନ

କରି ଅଭିଷିକ୍ତ ହେଲେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଚାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଅନ୍ତରାଳରେ ଏକ ଅତି ନଗଣ୍ୟ, ଅନାମେୟ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ନିଜର ଇଚ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଚାଲିଲେ । ଏହାପରେ ଯୁଗର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଉପସ୍ଥିତି ହେବାରୁ ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦ ଭକ୍ତ ପ୍ରବରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ''ଜମ୍ବୁ ଦ୍ୱୀପକୁ ଫେରିଯାଇ ନିଜ ଆଶ୍ରମ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କର ଏବଂ ଆମ୍ଭର ଆଗମନକୁ ଅପେକ୍ଷା କର ।'' ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ମୁନିବର ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ଉକ୍ତ ପବିତ୍ର ପୀଠକୁ ପୁନର୍ଗମନ କଲେ । ସେତେବେଳକୁ ତାଙ୍କର ଯୁଗାନୁକ୍ରମିକ ତପୋଭୂମିର କେବଳ ଧ୍ୱଂସାବଶେଷ ରହିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସାଗର ବେଳାଭୂମିର କୌଣସି କ୍ଷୟ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଆଶ୍ରମ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରି ପୁନଶ୍ଚ ଯୋଗସାଧନରେ ହଜିଗଲେ ।

ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ପୂର୍ବାବସ୍ଥାରେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତବାସ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଛଳନା କରି ଦ୍ୱାରକାଧୀଶ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ଭ୍ରମଣରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଯୁଗନିର୍ମାଣ ପୂର୍ବରୁ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଲୀଳା ସଂରଚନ ଧାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ହେବା ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବରରେ ବଳୀୟାନ୍ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ରାକ୍ଷସ କନ୍ଦରାସୁର ଅନନ୍ତଙ୍କ ହସ୍ତରେ ନିହତ ହୋଇ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିବାର ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ କୌଶଳୀ ଯଦୁପତି ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ଗୋପନ ରଖି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ପ୍ରାକୃତିକ ଶୋଭା ଦର୍ଶନ କରାଇବାର ଲାଳସା ଦେଖାଇ ଅନନ୍ତଙ୍କ ଅବତାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଶ୍ରୀବଳରାମଙ୍କୁ ସଂଗରେ ନେଇ ଆସିଲେ । ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧୁସାଗର ଓ କ୍ଷୀରସାଗର ସଂଗମ ସ୍ଥଳରେ ଭ୍ରାତାଶ୍ରୀଙ୍କୁ ସଂଗରେ ଧରି ପ୍ରଭୁ ପୀତବାସ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ । ସେହି ସ୍ଥାନରେ କନ୍ଦରାସୁରଙ୍କର ଅଲିଅଳି କନ୍ୟା ''ତୁଳସୀ'' ଏକ ବିଶାଳ ବଟବୃକ୍ଷ ଛାୟାରେ ବନବିହାର କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀବଳରାମ ତାଙ୍କୁ ସଖୀ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିଥିଲେ । ସେହିଦିନଠାରୁ ସେହି ବୃକ୍ଷଟିର ନାମ ''ସଖୀବଟ'' ହୋଇଗଲା । ଅଦ୍ୟାବଧି ସ୍ଥାନଟି ଯୁଗପ୍ରଳୟର ସମସ୍ତ ଧ୍ୱଂସକାରୀ ପ୍ରଭାବରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଝଲକରେ ସେହି ଦ୍ୱାପରର ନାମ ''ସଖୀବଟ''ରେ ପରିଚିତ ହେଉଅଛି ।

ଉକ୍ତ ସଖୀବଟ ସ୍ଥାନର ପଶ୍ଚିମ ଭାଗରେ ଋଷି କୈବନାଦଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆଶ୍ରମ । ଆକୁଳ ପ୍ରାଣରେ ସେ ବାସୁଦେବଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଶେଷ ହେଲା । ରାମକୃଷ୍ଣ ଦୁଇଭାଇ ଭକ୍ତ ଶିରୋମଣିଙ୍କର ଆଶ୍ରମରେ ବିଜେ ହୋଇ ସେବା ଗ୍ରହଣ କଲେ । ପାଞ୍ଚରାତ୍ରୀ ଭକ୍ତ, ଭଗବାନ ମିଳନସୂତ୍ରରେ ସ୍ଥାନଟି ବନ୍ଦନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସେହି ଅବସରରେ ପ୍ରଭୁ ଋଷିଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରଦାନ କରି କହିଥିଲେ ''ଏହାପରେ କଳିଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସେତେବେଳେ ଜୀବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ବ୍ରହ୍ମ-ଜିଜ୍ଞାସା ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ତୁମେ କଳିର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଏହିଠାରେ ପୁନଶ୍ଚ ଜନ୍ମ ନେବ । ଦ୍ୱାପର ଅନ୍ତ ପ୍ରଳୟରେ ଏହି ସ୍ଥାନର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ବିଶାଳ ସ୍ଥଳଭାଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ନିଜକୁ ''ଗୁରୁ'' ରୂପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ଗହଣ କରିବ । ସାଧନ କ୍ରିୟା ବଳରେ ''ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଆଚରଣ ସୂତ୍ର ଅବ୍ୟକ୍ତମଣ୍ଡଳରୁ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଅବତରଣ କରାଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ ।'' ଏତିକିରେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା ଋଷି ପ୍ରବରଙ୍କର ଦ୍ୱାପରଲୀଳା ।

କଳିର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ ସମୟରେ ଋଷିବର ଏବର ଉତ୍ସବ ମୁଖରିତ ଏହି ଚିର ବନ୍ଦନୀୟ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଗୋପାଳ ଘରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନାମ ଥିଲା ''ଶୁଦ୍ଧୋକନ୍ତ'' ଓ ମାତାଙ୍କ ନାମ ''ମାହେନ୍ଦ୍ରୀ'' । ଉଭୟେ ପରମ ବିଷ୍ଣୁ ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ନିଜର କୌଳିକ ପ୍ରଥା

''ଗୋ-ସେବା''କୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରୁଥିଲେ । ନିଃସନ୍ତାନ ଅପବାଦରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀପୟରେ ସର୍ବଦା ଅଳି କରି ଚାଲିଥିଲେ । ଶେଷରେ ପରିଣତ ବୟସରେ ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା ସାଧ୍ୱୀ ମାହେନ୍ଦ୍ରୀ ପୁତ୍ରବତୀ ହେଲେ । ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହେବାପରେ ରାତ୍ରି ବିଶ୍ରାମ ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନବାଣୀ ହେଲା, ''ତୁମର ଆସନ୍ତା ଗର୍ଭରେ ଏକ ତେଜସ୍ୱୀ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଶିଶୁ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ସେ ପୁତ୍ର ଶୁଦ୍ଧାଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରି ଜଗତ୍‌କଲ୍ୟାଣ କରିବ ।'' ଗର୍ଭବାସର ନଅମାସ ଚାରିଦିନରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସନ୍ୟାସୀ ଆସି ଜନନୀ ମାହେନ୍ଦ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଗଲେ ''ତୁମର ଏହି ଗର୍ଭସ୍ଥ ସନ୍ତାନ ଗୃହସ୍ଥାଶ୍ରମରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଏକ ନୂତନ ତତ୍ତ୍ୱ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଦାନ କରିଯିବ । ଜନ୍ମ ପରେ ଶିଶୁଟିର ନାମ ''ଭୃରିକ୍ଷ'' ରଖିବ ।'' ଶେଷକୁ ତାହାହିଁ ହେଲା । ଠିକ୍ ଦଶମାସ ଦଶଦିନ ପବିତ୍ର ରାସପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଇପ୍‌ସିତ ଶିଶୁ ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଲା । ଶିଶୁଟିର ନାମ ''ଭୃରିକ୍ଷ'' ରଖାଗଲା । ଏହି ଦେବଶିଶୁ ମାତ୍ର ତିନିମାସ ବୟସରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ମନୁଷ୍ୟ ପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ କରିଦେଲେ । ଗ୍ରାମରେ ବା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥାନରେ ଯେତେବେଳେ ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ହେଉଥିଲା, ସେହି ନାମ ଶୁଣିଲାମାତ୍ରେ ଶିଶୁ ଭୃରିକ୍ଷ ଆତ୍ମ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ନାଚି ଉଠୁଥିଲେ ଓ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ନାମ ପ୍ରେମରେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । ଅନେକ ସମୟରେ ମୌନ ରହି ଚକ୍ଷୁ ମୁଦ୍ରିତ କରି ଉଦାସ ରହୁଥିଲେ । ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିବା ସମୟରେ ଜନୈକ ଅବଧୂତ ସନ୍ୟାସୀ ଆସି ଭୃରିକ୍ଷଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରଦାନ କରିଗଲେ । ମନ୍ତ୍ର ଗ୍ରହଣ ପରେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷର ଶିଶୁ ଯୋଗାଧିରାଜଙ୍କ ପରି ଅଚଞ୍ଚଳ, ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସିଗଲେ । ମାତ୍ର ସାତମାସ ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଦିବସ ରାସପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ''ପ୍ରାଣାୟାମ'' ''ଶୁଦ୍ଧଜ୍ଞାନ'' ଓ ''ଶରୀରସ୍ଥ ସମସ୍ତ ନାଡ଼ି ଶୋଧନ''ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ''ଗୁରୁ'' ଆସନ ମଣ୍ଡନ କଲେ । ଏହାପରେ ଦ୍ୱାପରରେ ବାସୁଦେବ ଦେଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସ୍ମରଣ କରି ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୂତ୍ର ଅବତରଣ କରାଇବା ପାଇଁ ପୁନଶ୍ଚ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହେଲେ । ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧଜ୍ଞାନ ଆହରଣର ପବିତ୍ର ଦିବସ ରାସପୂର୍ଣ୍ଣିମାରୁ ହିଁ ସାଧନ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚମାସ କୋଡ଼ିଏ ଦିନରେ ପବିତ୍ର ନିଳାଦ୍ରୀ ମହୋଦୟାଷ୍ଟମୀ ତିଥି, ପୁଷ୍ୟାଯୁକ୍ତ କର୍କଟ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଋଷିଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାସୁଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରି ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାରର ସିଦ୍ଧିଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେ ବର ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ''ହେ ବାସୁଦେବ ! ଆପଣଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ମୁଁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ମୋର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଜରିଆରେ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଯିବି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଦେହାବସାନ ପରେ କାଳକ୍ରମେ ଘୋର କଳିର ଯୁଗପ୍ରଭାବ ଓ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର କାଳସୂତ୍ରରେ ମୋର ତଥା ମୋ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଆଶ୍ରମ କଳୁଷିତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ କଳି ଶେଷରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବେ, ସେତେବେଳେ ଚାରିଯୁଗରେ ଆପଣଙ୍କର ଚାରିଅବତାର ଦର୍ଶନର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପାଇଁ କଳିର ସ୍ଥୁଳ ମାନବ ଶରୀରରେ ମୋର ଏହି ପବିତ୍ର ଆସନ/ଆଶ୍ରମରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ପୀଠ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ଓ ସନାତନ ଧର୍ମ ଧ୍ୱଜା ଉତ୍ତୋଳନ ସହ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ବ୍ରହ୍ମ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନ କରାଇ ମୋର ଜନ୍ମ ଧନ୍ୟ କରିବେ । ସେହି ଅବସରରେ ଏହି ପୀଠ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ମୋର ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପୀଠରେ ଆଜ୍ଞାମାଳ ପ୍ରଦାନ କରି ସେ ସମସ୍ତ ଆଶ୍ରମ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।''

ଏହାପରେ ଭୃରିକ୍ଷ ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରି ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନେ ହେଉଛନ୍ତି କଣ୍ୱ, କୈବଲ୍ୟ, ଶୃଜଙ୍ଗ, ଦୁହିଧାତ୍ରୀ ଓ ବିଲ୍ୱପ୍ରାଣା । ସେମାନେ ପୃଥକ୍ ଭାବେ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ଭୁରୀକ୍ଷ ଋଷିଙ୍କର ନାମାନୁସାରେ ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳର ନାମ "ଭରତପୁର" ଥିଲା । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିଜର ଆଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ନିଜ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ "ମାହେନ୍ଦ୍ରୀ"ଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ମାହେନ୍ଦ୍ରୀପୁର ରଖିଥିଲେ । କାଳକ୍ରମେ ଅପଭ୍ରଂଶ ହୋଇ ସ୍ଥାନଟିର ନାମ "ମେହେନ୍ଦିପୁର" ହୋଇଅଛି ।

ପରମକାରୁଣିକ ଭୁରିକ୍ଷ ଋଷିଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି । ଗତ କାର୍ତ୍ତିକ (ରାସ) ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ୧୯୯୮ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୪ ତାରିଖରେ ଋଷିଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିବସ ଓ ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ପାଳନ କରିବା ପରେ ଉପର ଆଲୋଚିତ ସାଧନ ସମୟ ପାଞ୍ଚମାସ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ପରେ ଏହି ପବିତ୍ର ପୀଠରେ ସପ୍ତ ଦିବସ ବ୍ୟାପି ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱୟଂ ମଞ୍ଚାସୀନ ହୋଇ ଋଷିଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ ସହିତ ସନାତନୀ ଚେତନ ଉତ୍ତୋଳନ କରି ବ୍ରହ୍ମଯଜ୍ଞର ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ପ୍ରଦାନ କରାଇଛନ୍ତି ।

ଉକ୍ତ ରହସ୍ୟ ଧ୍ୟାନମାର୍ଗରେ ପ୍ରାଣାୟାମ ଯୋଗରେ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଉଡ଼ମଣି ମହାତ୍ମା ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ କଳିଯୁଗ ଲୀଳା ଦର୍ଶନ ସମୟରେ ଦର୍ଶନ ଓ ଉପଲବ୍ଧି କରି ତାଙ୍କର କୃତି "ମହାଭବିଷ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ"ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଯାଇଛନ୍ତି ।

ଯଥା :-

ନିରାକାର କହନ୍ତି ଅଚ୍ୟୁତ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
କନ୍ୱ ଋଷୀ ନାମେ ଗ୍ରାମ କନ୍ତିଆ ବୋଲାଇ ॥
ପୂର୍ବ ଦ୍ୱାରରେ ଗୁରୁ ଭୁରିକ୍ଷ ମୁନିବର ।
କଳିର ଆଗମେ ତପ ଆଚରିଲେ ଘୋର ॥

ଉକ୍ତ ପଦ୍ୟାଂଶରେ ଭକ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗ୍ରହଣ କରି କଳିଲୀଳାର ତଥ୍ୟ/ରହସ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ନିରାକାର ବ୍ରହ୍ମ ତାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, କନ୍ୱ ଋଷିଙ୍କ ନାମରେ କନ୍ତିଆ ନାମକ ଏକ ଗ୍ରାମ ଥିବ । ଏହି କନ୍ୱ ଋଷିଙ୍କ ଗୁରୁ ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନି କନ୍ତିଆ ଗ୍ରାମର ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ତାଙ୍କର ସାଧନ ପୀଠ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । "କଳିର ଆଗମେ" ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ସେ (ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନି) ଉକ୍ତ ସାଧନ ପୀଠରେ କଠୋର ତପ ଆଚରଣ କରିଥିଲେ ।

ତୁଳା ପାଞ୍ଚ ବେନି ଗୁଣେ ତିନି ତିନି ଗୁଣ ।
ରାସ ଚାନ୍ଦ ବାହୁ ଘେନି କାର୍ତ୍ତିକ ଯୋଗେଣ ॥
ଏଇଦିନ ଭୁରୀକ୍ଷ ଯେ ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧ ।
ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ତପବଳେ ଯମକାଳ ବଧ ॥

ଏଠାରେ ମହାପୁରୁଷ ଭୁରୀକ୍ଷଙ୍କ ସାଧନର ସିଦ୍ଧି ଓ ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ତିଥି, ଦିବସ ସଂପର୍କରେ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଅଛି । ଯଥା :- "ତୁଳା ପାଞ୍ଚ ବେନି ଗୁଣେ ତିନି ତିନି ଗୁଣ" ଅର୍ଥାତ୍ ତୁଳାମାସ "ପାଞ୍ଚ ବେନି ବା ଦୁଇ ଗୁଣେ" ୫x୨=୧୦, "ତିନି, ତିନି ଗୁଣ"..୩ x ୩=୯, (୧୦+୯) =୧୯ "ରାସ ଚାନ୍ଦ ବାହୁ ଘେନି କାର୍ତ୍ତିକ ଯୋଗଣେ" .... ରାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ସହ କାର୍ତ୍ତିକ ତୀର୍ଥଫଳ ଯୁକ୍ତ ତିଥି । ଅର୍ଥାତ୍ କାର୍ତ୍ତିକ (ରାସ) ପୂର୍ଣ୍ଣିମା, ତୁଳାମାସ ଉଣେଇଶ

ଦିନ । ଏହି ପବିତ୍ର ତିଥିରେ ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନି ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ । ସେହି ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ସେ ''ଯମକାଳ ବଧ'' ଅର୍ଥ - ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯମଙ୍କର ପ୍ରଭାବକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତିହତ କରିଦେଲେ ।

ଫିରିଙ୍ଗି ଶାସନେ ଦେଖ ତିନି ନଅ ଥୋଇ ।
ବାମ ପାଶେ ଏକ ରଖି ସହଜେ ବତାଇ ॥
ରୁକ୍ମିଣୀ ଷୋଳବାସରେ ଅମା ଆସିଥାଇ ।
ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ସମାଧିରେ ଜ୍ୟୋତି ଦରଶଇ ॥
ଯାଗ, ପୂଜା ସାଧୁମେଳେ ଲୀଳା ଖେଳା ସମ ।
ପୁରୁଷ ଆସିବ ଧାଇଁ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ବାମ ॥
ପୁଷ୍ୟା ଯୁକ୍ତ କର୍କଟରେ ଅଷ୍ଟମୀକୁ ଭାବ ।
ମହୋଦୟା ଯୋଗ ନେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ଦେବ ॥

ଉକ୍ତ ପଦ୍ୟାଂଶରୁ ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନିଙ୍କ ପୀଠରେ କେବେ ଓ କେଉଁ କାରଣରୁ ଯାଗ, ପୂଜା, ସାଧୁମେଳ ହେବ ତାହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ମିଳେ । ଯଥା :- ''ଫିରିଙ୍ଗି ଶାସନେ'' - ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତଙ୍କ ଲେଖନୀରେ ''ଇଂରାଜୀ'' ଶବ୍ଦ ସର୍ବଦା ''ଫିରିଙ୍ଗି'' ନାମରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଇଂରାଜୀ ଶାସନ ଅର୍ଥାତ୍ ଇଂରାଜୀ ମସିହା । ''ତିନି ନଅ ଥୋଇ, ବାମ ପାଶେ ଏକ ରଖି'' - ତିନୋଟି ନଅ ..... ୯୯୯, ''ଏହାର ବାମପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ'' .....୧୯୯୯ । ତେଣୁ ଇଂରାଜୀ ମସିହା । ''ରୁକ୍ମିଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା ତିଥି । ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନି ରାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେବାପରେ ''ଆଚରଣ ସିଦ୍ଧ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ'' ସୂତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତି ନିମନ୍ତେ ସାଧନ କରି ପାଞ୍ଚମାସ କୋଡ଼ିଏ ଦିନରେ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ବର ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ସେହି ଅନୁସାରେ ୧୯୯୯ ମସିହା ୧୬ ତାରିଖରେ ରୁକ୍ମିଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା ତିଥିଠାରୁ ଯାଗ, ପୂଜା ଓ ସାଧୁମେଳି ଆରମ୍ଭ ହେବ ଏବଂ ମହୋଦୟା ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥ ଯୋଗରେ ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥିରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେତେବେଳେ ପୁଷ୍ୟା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରି କର୍କଟ ରାଶିରେ ଚଳିଥିବେ, ସେହିଦିନ ୧୬ ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନର ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ହେବ ଓ ଉତ୍ସବ ସମାପ୍ତ ହେବ । ଏହି ଉତ୍ସବ ସମୟରେ ଭୁରୀକ୍ଷ ମୁନିଙ୍କ ଅଭିଷ୍ଟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷ ଧାଇଁ ଆସିବ ।

ପୁନଶ୍ଚ ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତ ''ତୋରଣ ମଲ୍ଲୀ''ରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ରାମଦାସଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇ କହିଅଛନ୍ତି ।

କହୁଛି ତୋତେ ଗୁପତ କଥା ।
ମୁରୁଖ ଶୁଣିଲେ କହିବେ ନଥା ॥
ଜ୍ଞାନୀକୁ ଅଜଣା ପଣ୍ଡିତ ବଣା ।
ବାରବେନି ଶୁନ ତିନି ଯାଆଁଳା ॥
ମେଷ ତିନି କଳା ଅମା ଦିବସେ ।
ମେହେନ୍ଦିପୁରରେ ଲୀଳା ପ୍ରକାଶେ ॥

କେଶବ ଆସିବ ହେବଟି ଠୁଳ ।
ସପତ ଦିବସ ଭକତ ମେଳ ॥

ମହାପୁରୁଷ କହୁଛନ୍ତି ''ହେ ରାମ ! ମୁଁ ତୋତେ ଗୁପ୍ତ କଥାଟିଏ କହୁଛି । ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ ମୂର୍ଖ ଜନମାନେ ଥଟ୍ଟା, ପରିହାସ କରି ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବେ । ଜ୍ଞାନୀମାନେ ବିଶ୍ୱାସ, ଅବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ରହି କୌଣସି ନିର୍ଯ୍ୟାସରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ, ବାଟବଣା, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ସେହି ଗୁପ୍ତ କଥାଟି ହେଉଛି - ''ବାର ବେନି ଶୁନ'' ଅର୍ଥାତ୍ ୧୨+ ୨= ୧୪, ୧୪ ନିକଟରେ '୦'...୧୪୦, ତା ନିକଟରେ ''ତିନି ଯାଆଁଳା'' ..୩+୩=୬ ରଖିବୁ । ଉକ୍ତ ସାଙ୍କେତିକ ସଂଖ୍ୟାଟି ୧୪୦୬ । ଏହାହିଁ ହେଉଛି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଂକେତ ଚମତ୍କାରିତା ସାଲ ସୂଚନା । ୧୪୦୬ ସାଲ । ''ମେଷ ତିନି'' ... ମେଷ ମାସ ତିନି ଦିନ ହୋଇଥିବ । ''କଳା ଅମା ଦିବସେ'' । କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ହିସାବରେ ଅମାବାସ୍ୟା ହୋଇଥିବ । ତେଣୁ ୧୪୦୬ ସାଲ ମେଷ ତିନି ଦିନ ଅମାବାସ୍ୟା ତିଥିରେ ମେହେନ୍ଦିପୁରରେ ଲୀଳା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ସେହି ସ୍ଥାନରେ ''କେଶବ'' ଉପସ୍ଥିତ ହେବେ ଏବଂ ସପ୍ତଦିନବ୍ୟାପୀ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମେଳ ଲାଗି ରହିବ । ''ମେହେନ୍ଦିପୁର'' ଗ୍ରାମର ନାମ ସଂପର୍କରେ ସୂଚନା ଉପରୋକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଅଛି ।

ମହାପୁରୁଷ ଭବିଷ୍ୟ ସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ୧୯୯୯ ମସିହା ରୁକ୍ମିଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା ଷୋଳ ତାରିଖ ୧୪୦୬ ସାଲ ମେଷ ତିନି ଦିନରେ ଉକ୍ତ ପବିତ୍ର ପୀଠରେ ଯଜ୍ଞ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୂଜନ କର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଅଛି ।

''ଭରତପୁର'' ଗ୍ରାମର ନାମକରଣ ସଂପର୍କରେ ମହାପୁରୁଷ ''ଚଉଦ ଡିବି ଡିବି-ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ''ରେ ଲେଖିଛନ୍ତି -

ଭୂରୀକ୍ଷ ନାମରେ ଭରତପୁର ।

ଲୀଳା ଚହଟିବ ଏହି ଠାବର ॥

ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଉପରୋକ୍ତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀରେ ମହାପୁରୁଷ ଦେଇଥିବା ସଂକେତ ସତ୍ୟ ହୋଇଛି । ଗୁପ୍ତ ଲୀଳା ସଂରଚନରେ ବ୍ୟସ୍ତଥିବା ଶ୍ରୀପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆମ୍ଭେ ଧନ୍ୟ ହୋଇଛୁ । ଆମର ଜନ୍ମ ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି । ଉକ୍ତ ପବିତ୍ର ଲୀଳା ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ବିଶ୍ୱାସ, ଭକ୍ତି ଓ ପ୍ରେମରେ ପଠନ, ମନନ, ଶ୍ରବଣ କରିବ, କରାଇବ ତାହାର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ପଥ ଆଲୋକିତ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ତିମେ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଜନ୍ମ, ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଯେଉଁ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ବଳରେ ଆମେ ଶ୍ରୀପତିଙ୍କ କୃପା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଅଛେ, ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଣତି ନିବେଦନ କରୁଛୁ ।

ooo